

Esoterische Kring 1973-1974

Nummer 9 – 13 mei 1974

Wij hebben vanavond wederom een gastspreker en wat mijzelf betreft mag ik u beperkte mededelingen doen omtrent de Wessacvallei, althans het Wessacfeest, want de vallei is tegenwoordig verlaten. Daarna zal ik nog trachten enkele punten met u te beschouwen, die passen binnen het kader van dit geheel.

WESSAC

Ik kan u mededelen, dat het een wonderbaarlijke en zeer gevarieerde uitstorting van kracht is geweest. De eerste interpretaties wijzen erop, dat vele dingen in dit jaar sterk gaan veranderen. Wij hopen, dat deze verandering van meer geestelijke aard zal kunnen zijn. De spanningen, die wij op elk terrein verwachten: politiek, economisch en sociaal, zullen uiteraard een voortzetting zijn van datgene, wat zich reeds nu ontwikkelt, maar wij nemen wel aan, dat binnen enige maanden bijzonder felle uitwisselingen zullen plaatsvinden aan alle kanten. De gehele bijeenkomst was uitermate indrukwekkend en de raad, die nu bijeen is, heeft danook al enige eerste conclusies getrokken.

Er schijnen verschillende nieuwe impulsen te zijn, die deze aarde gaan bereiken en wij nemen aan, dat deze o.m. de wetenschap op aarde in een nieuwe richting zullen gaan brengen. Dat zou wel eens een zeer snelle ontwikkeling kunnen betekenen op verschillende gebieden als natuurkunde, chemie en geneeskunde. Het gevaar voor kleinere oorlogen en vele revoluties is nog steeds niet uitgesloten. Toch moeten wij aannemen, dat deze tendens langzaam maar zeker verflauwt. Een aantal belangrijke staatslieden raakt uitgeschakeld of krijgt minder mogelijkheid zich volledig te ontplooien. Ook dit is zeer belangrijk. Het kan betekenen, dat er een nieuwe tendens ontstaat, waardoor b.v. een ommekeer plaatsvindt in de huidige ontwikkeling van het verenigd Europa.

Voor ons is echter het meest belangrijk het feit, dat verschillende van de laatste leringen langs vele kanalen in omloop zullen worden gebracht in het Westen. Dat is tot op dit moment slechts beperkt gebeurd. Wij nemen aan, dat aan het einde van deze lopende cyclus vele van die leringen algemene bekendheid gekregen zullen hebben.

Gelijktijdig zal het mogelijk blijken om enkele dwaalleringen een klein beetje te beteugelen. De neiging van de mensen om – laten wij zeggen – zeer haastig te reageren en zich daarbij vaak zeer fanatiek op te stellen, blijft ook dit jaar bestaan. Dit zijn de mededelingen, die passen binnen de door mij gekregen vergunning hierover te spreken. Er is binnen het kader van één van de cursussen overigens hieraan reeds een beschouwing gewijd.

Voor mijzelf zou ik, mede omdat ik aanneem dat de gastspreker zich over dit onderwerp zal uitspreken, willen kiezen voor de innerlijke ontwikkeling van de mens.

INNERLIJKE ONTWIKKELING VAN DE MENS

Wij leven in een wereld van uiterlijkheden, maar deze wereld van uiterlijkheden brengt ons gelijktijdig in een voortdurend contact met een schaduwachtige, innerlijke wereld. In deze schaduwwereld krijgen onze angsten en onze begeerten gestalte, maar daarnaast treden krachten op, die wij niet kunnen beschrijven en die, wanneer wij ze mystiek beleven, voor ons een opgaan in hogere waarden betekenen. Voor de geest geldt dit – ten dele althans – ook, zeker als zij in schaduwland of in laag zomeland vertoeft. De ontwikkeling die je doormaakt, wordt mede bepaald door deze contacten. Wanneer je in een wereld komt, waarin je met angsten wordt geconfronteerd, dan betekent dat niet alleen maar, dat je tot een zelfonthulling overgaat, het betekent ook, dat je om te kunnen blijven voortbestaan en gelijktijdig je geestelijke capaciteiten te behouden, je tegenover die angsten zult moeten opstellen, ze zal moeten bezien voor wat ze zijn en desondanks de weg verdergaan.

Ook bij de begeerten speelt ditzelfde een rol. Wanneer een mens geconfronteerd wordt met het begeerte-element, dan moet hij in staat zijn die begeerte te beschouwen, en zijn eigen doel hoger stellende, zijn weg verder te gaan. Men heeft wel eens gezegd, dat dit een

onberoerdheid is, een niet gebonden zijn. Dat is natuurlijk maar zeer betrekkelijk. Je bent altijd gebonden. Gebonden aan datgene wat je voortdrijft, of dat nu het licht is, een angst of een begeerte. Je zult je daarvan niet geheel kunnen losmaken.

Altijd weer leef je vanuit jezelf naar een wonderlijke toekomst en de beelden, die je je bouwt van die toekomst, zijn een soort zweep die je verder drijft. Hij dus, die zijn angsten en begeerten overwonnen heeft, moet niet denken dat hij bevrijd is. Hij zal eerst waar moeten maken wat hij zelf is. Hij zal zichzelf moeten zien zoals hij is en dan, met dit besepte ik, steeds hogere krachten in zich aanvaarden en een eenheid daarmede kennen.

Het zal u duidelijk zijn, dat in elke wereld waarin je leeft, krachten bestaan, die contact met je zoeken. Dat is in uw wereld zo, dat is in elke sfeer zo. Een dergelijk contact aanvaarden zonder angst en zonder begeerte betekent echter een mate van kennis opdoen, die gepaard gaat met een begrip. Het is alsof je als vanzelf verdergaat in een richting, die je – hoe je het ook verder noemen moet – toch enige bevrediging geeft. En daarbij vervreemdt je eigenlijk voor een groot gedeelte van je normale bestaan.

Een mens, die oneindigheid kent, kan niet meer getroffen worden door de tijd. Hij kan niet meer gejaagd zijn, want hij weet dat hij alle tijd heeft, al heb ik vele vormen misschien in die tijd. Een mens, die beseft wat alwetendheid is, die het totale weten, als is het maar een enkele maal, heeft kunnen aantappen, wordt niet meer gejaagd om kennis op te doen. Het enige wat hij nog zoekt is het vermogen te begrijpen, wat hij uit de totaliteit kan verwerven. Er is dus een verandering.

Daar degenen, die rond je zijn, op hun eigen wijze verdergaan, is het erg moeilijk te begrijpen dat zij nog haast hebben en dat zij kennis nog zo belangrijk vinden en al die dingen meer. Er ontstaat dus een zekere vervreemding. Maar eerst wanneer die vervreemding niet voert tot een afwijzing, maar eerder wordt een aanvaarden zoals het is, zonder pogingen om te beïnvloeden, dan is het mogelijk om verder te stijgen en gelijktijdig jezelf te blijven.

Het bewustwordingsproces van een mens wordt vaak ingedeeld in allerlei fasen. Men spreekt over verschillende stralen van inwijding, men spreekt over verschillende krachten van openbaring. Dit zijn termen. Een term is een aanduiding van iets, ook wanneer achter die aanduiding zich weinig of niets concreets bevindt. Dat zal u in uw eigen wereld ook wel duidelijk zijn geworden. Vele woorden zijn woorden zonder inhoud, maar je gebruikt ze om aan te geven dat er een achtergrond bestaat. Dat is hier ook het geval.

Stel: een mens begint in zich te zoeken naar waarheid. Het eerste wat hij ontmoet is zichzelf. Kan hij zichzelf niet aanvaarden zoals hij is, dan zal hij met zijn angsten en zijn begeerten moeten afrekenen. Eén voor één of met alle tegelijk. Hij zal daarnaast geconfronteerd worden met zijn onvermogen. Dat is voor veel mensen de meest fatale beleving. Ook geesten zullen op dit punt nog vaak terugkeren naar de materie, liever dan verder te gaan in een besef van hun onvermogen om iets werkelijks te zijn, iets werkelijks te bereiken. Maar vergeet niet, dat dit onvermogen is gebaseerd op de voorstelling, die je van jezelf hebt.

Wanneer je beseft dat je een waarde in de totaliteit bent, dan heb je vanuit deze totaliteit betekenis. Maar je hebt vanuit jezelf geen betekenis tegenover die totaliteit. Dan kun je zelf deze beperking, die schijnbare zinloosheid van je eigen wezen, leren aanvaarden. Pas wanneer je niet meer gebonden bent aan de behoefte je te doen gelden, om wijzer te zijn, om beter of machtiger te zijn dan een ander, komt er een ogenblik, dat je gaat beseffen: ik ben een kanaal van verschillende krachten en mogelijkheden.

Een mens wordt niet geleefd en ook een geest wordt niet geleefd. Dat is waar. Want je hebt het vermogen om de krachten, die door je zich tot uiting dringen, terzijde te stellen. Je hebt de mogelijkheid om kennis, die tot je komt, af te wijzen als onzin of als onmogelijk of niet passend. Maar wanneer je dus dit terzijdestellen van de krachten die je bereiken een ogenblik opgeeft; dan zul je ontdekken dat in en door je allerlei factoren werken, die uit de oneindigheid schijnen te komen, die ik niet kan bepalen in een bepaalde persoonlijkheid zelfs en die ik alleen nog maar kan zien als een doel, dat door mijn leven verwezenlijkt wordt. Niet door mij, maar door het feit dat ik leef. Hier kun je dan meestal een nieuwe band vinden met de kosmos.

Er zijn mensen die zeggen: "Ik wil deze doelloosheid niet. Ik wil zelf de krachten dirigeren die door mij werken; ik wil zelf bepalen welke kennis en welke wijsheid ik ga openbaren op de

wereld. Deze mensen zullen teruggeven. Ze komen niet verder dan deze fase. Maar degenen die in zichzelf zijn, die vanuit zichzelf aanvaard hebben, dat een wezen dat bewust is in de eerste plaats instrument is van het onbekende, van het oneindige, die zullen ontdekken, dat zij door hun actie gelijktijdig verrijkt worden.

Je werkt volgens een plan dat je niet helemaal kent. Je hebt vaak het gevoel, dat je eigenlijk een klein beetje de zaak bedriegt, want er zijn allerlei dingen, maar zijn ze nu wel echt en zijn ze nu wel reëel?

Er is ook soms een gevoel van verlatenheid aan verbonden. Maar aan de andere kant zie je dat hetgeen je doet een antwoord brengt uit de wereld. En dit antwoord vind je als persoon meestal een brandpunt. De één zal je een leraar of helper noemen, de ander misschien een vriend. Ieder heeft daar zijn eigen benadering voor. Maar hoe die wereld antwoordt is niet zo belangrijk als het feit dat die wereld antwoordt. Want in wat die wereld doet, begin je a.h.w. de krachten van die wereld, de antwoorden van die wereld, via je eigen persoonlijkheid als een kanaal naar het onbekende te sturen. Je kunt niet zeggen: "Dat ben ik," want je bent het niet. Je kunt ook niet zeggen: "Dit is God," want dat weet je niet. Je kunt alleen zeggen: "Dit is het onbekende dat werkt door mij en al wat tot mij komt in antwoord daarop, dat zend ik door naar het onbekende." En dan blijkt dat zowel de wereld als het onbekende vorm en gestalte gaan krijgen. Het onbekende openbaart zich a.h.w. door de wisselwerking, die bestaat tussen het antwoord, dat uit jouw persoonlijkheid oprijst en de krachten die vanuit het onbekende in jouw wezen neerdalen. Er ontstaat een zekere beperking van het oneindige en gelijktijdig een gestalte daarvan.

Die gestalte kan natuurlijk symbool zijn. Denk aan de god met het olifantshoofd: Ganesha (zoon van Shiwa. Staat gelijk met Toth-Hermes). Maar dergelijke symbolen staan voor een werking uit de oneindigheid. Ik ben geen instrument van de totale oneindigheid. Ik ontdek steeds meer, dat ik vanuit die oneindigheid zeer beperkte, maar bepaalde functies heb en dat ik – deze doorgeevende aan de wereld zeer bepaalde en beperkte antwoorden terug zal geven.

Vanaf dit ogenblik ontstaat de mogelijkheid tot wat ik zou willen, noemen een meningsuitwisseling met het onbekende. Nu het gestalte krijgt kan ik met het onbekende spreken. Het kan mij antwoord geven. En het vreemde is, dat deze conversatie een zuiver persoonlijke is. Het betekent een uitdieping van hetgeen ik over mijzelf reeds erkend heb. Zij betekent daarnaast een mogelijkheid om te overzien welke drijvende factoren van zuiver stoffelijke aard b.v. op mij inwerken. Ik kan die dan neutraliseren wanneer dat nodig is. Ik kan dan grote krachten wekken en versterken wanneer dat de betere weg lijkt.

Er is geen dwang. In de innerlijke ontwikkeling is: de mens vrij. Maar deze vrijheid moet hij betalen. Hij moet ze betalen met zijn voortdurende overgave aan datgene, wat hij beseft als het werkelijk belangrijke. Een mens zegt op aarde wel eens: "Ik heb een taak." Maar hoe kan een mens een taak uit de oneindigheid voltooien? Hij heeft geen mogelijkheid daartoe. Maar een mens kan wel een functie zijn van de oneindigheid. Zijn z.g. taak is niets anders dan één kleine fase in een proces, dat zich misschien honderden generaties lang zal doorzetten. Zijn totale leven in de materie is – kosmische gezien – uitermate kort. Maar gelijktijdig vormt hij mede het patroon, dat de oneindigheid in de materie manifesteert. De taak is eigenlijk niets anders dan het waarmaken van datgene wat je bent door je overgave aan de totaliteit.

Nu zijn er mensen die zeggen: "Maar... ik wil toch zelf ook zijn. Ik wil ook iets doen." Ze willen zich laten gelden. Maar waarom? Het is niet belangrijk, dat u zich laat gelden. Het is belangrijk, dat de waarden die in u bestaan – hoe dan ook – tot uiting komen. Ze zeggen: "Mijn leven moet toch zin hebben." Maar het is niet belangrijk of u vindt dat uw leven zin heeft. Het is belangrijk dat uw leven in het' geheel zijn juiste plaats inneemt. En die plaats kan misschien erg neutraal zijn. Maar die neutraliteit is dan nodig om iets anders scherper tot uiting te laten komen.

Er zijn mensen die zeggen: "Je moet toch je eigen weg kunnen kiezen. Weten met wie je gaat in het leven en met wie niet." Dat is waar als je zuiver menselijk denkt. Maar als je de innerlijke bewustwording doormaakt, dan ga je beseffen; wij zijn niet anders dan kleur-lijnen en sommige kleuren kun je niet mengen. Wij moeten waar maken wat wij als deel van de kosmos zijn. Het onbekende moet zich zelf door ons uittekenen tot het voor een ieder kenbaar is geworden. En hoe dat gebeurt, dat is niet belangrijk. Het enig belangrijke is, dat je jezelf

leert beschouwen als instrument. Daarom zal het leven van iemand, die bewustzijn en inwijding zoekt, in vele gevallen een teleurstelling zijn vanuit zuiver menselijk standpunt. Er zijn er die zich alles ontzeggen en hopen daardoor meerwaardig te worden. Maar soms zegt een bloem, die groeit in de goot van een straat de mensen meer en heeft een veel groter betekenis, dan een heel veld vol bloemen ergens op een berg, waar eens in het jaar misschien één of twee mensen langs komen.

U moet weten: belangrijkheid bestaat uit te zijn wat je moet zijn. Wanneer u de geestelijke bewustwording doormaakt, dan zal u verder opvallen, dat er altijd perioden zijn van hoge gespannen verwachting en teleurstelling. Het is onvermijdelijk. Want wat wij ons voorstellen, wat wij proberen waar te maken als een Goddelijke opdracht, is wat wij denken. Wij maken een karikatuur van de werkelijkheid en verwachten dan dat die ons tegemoet zal komen. Maar de werkelijkheid is zich zelf. Het is het onbekende dat zich manifesteert en daardoor zal steeds datgene wat wij denken onmogelijk blijken. Want wij hebben een functie en beseffen wij dit, dan zullen wij juist door dit aanvaarden van de functie die wij hebben, onnoemelijk veel kunnen bereiken.

Wie zich afzondert van de wereld, zondert zich maar al te vaak ook af van datgene, wat hij werkelijk moet doen. Er zijn tijden, dat het ik stilte nodig heeft om zich te kunnen aanpassen aan het onbekende. Er zijn perioden, dat het ego leven moet. Gewoon leven als elke mens en geest, met alle verlangens en alle angsten daarvan. Alleen maar om op deze wijze zichzelf waar te maken, uit te drukken wat het moet zijn. De teleurstelling is het onbegrip. Je begrijpt de dingen niet goed. Niets moet speciaal door jou gebeuren. Maar soms voel je uit de kosmos iets aan, dat plaats moet vinden en dan zal het gebeuren. Maar jij zelf, je bent maar een onbelangrijk deel.

Kijk naar uw wereld met zijn vele miljoenen van mensen. Denkt u werkelijk, dat de kosmos middels één mens iets waar kan maken? Alles kan waar worden, ook zonder u. Misschien is dat voor mensen in de geestelijke bewustwording één van de pijnlijke fasen. Wanneer je eenmaal de mystieke eenheid met het licht hebt gevonden, wanneer je in jezelf de beleving van oneindigheid draagt en dan ineens moet erkennen: maar ik ben niet belangrijk. Alles wat ik vandaag ben, ben ik a.h.w. omdat ik er toevallig geschikt voor ben. En ben ik het niet of faal ik, dan is er een ander die dat verder zal waarmaken. Ik kan niets beïnvloeden van het kosmische patroon. Ik kan alleen beïnvloeden, dat wat ik ben binnen dit patroon.

Leven. Wat is leven voor een mens? Leven is zeker niet een je afsluiten van alle dingen. Leven is openstaan voor alle dingen. Hij, die geen smaak heeft, zal geen verdienste hebben, wanneer hij goede spijzen terzijde wijst. En hij, die wel een goede smaak heeft, is een dwaas, wanneer hij de smaak van goede spijzen bederft alléén om daardoor beter te zijn. Een groot leermeester heeft eens gezegd: "Allen hebben gekregen wat zij nodig hebben, want niemand incarneert op de wereld in een voertuig, waarin hij niet waar kan maken, wat hij kosmisch moet zijn." Daartoe behoort alles wat je bent, alles wat je hebt. Dat is je wezen en in dat wezen kan zich manifesteren wat noodzakelijk is.

Velen onder ons bewonderen de prins Siddharta, omdat hij alles achter zich heeft gelaten. Maar ze vergeten één ding. Indien hij niet als prins geboren zou zijn, zou het hem niet mogelijk zijn geweest de innerlijke stilte, het waarnemingsvermogen te ontwikkelen, waardoor hij de contrasten van armoede, honger en dood zou ervaren. Hij moest prins zijn om leraar te kunnen worden.

En zo gaat het ons ook vaak. We zijn geplaagd waar wij moeten zijn. Onze taak mag ons onbelangrijk lijken of overmatig belangrijk. Maar het is alleen de taak, waarvoor wij geschikt zijn en waarvoor wij alles gekregen hebben, wat wij nodig hebben. En wanneer wij daarin falen, dan is het ons eigen falen. Dan zal ons innerlijk ik zeggen, dat wij gefaald hebben en wij zullen ongedurig zijn. We zullen vol wrevel de wereld verwijten, dat zij gefaald heeft. Omdat wij niet kunnen aanvaarden dat wijzelf mislukt zijn.

Maar soms ook aanvaarden wij wat er is. Dat kost ons moeite. Maar wij aanvaarden. En het wonderlijke is, dat in die aanvaarding onze taak scherper wordt omschreven, dat we plotseling nieuwe inspiraties krijgen. Dat wij nieuwe krachten in onszelf ontdekken. Nieuwe mogelijkheden en vermogens vanuit ons de wereld zien invloeien. En vragen wij waarom, dan weten wij dat niet. Hoe het komt, dat wij dingen wel kunnen, die een ander niet kan. Wij weten het eigenlijk niet, wanneer we eerlijk zijn. Waarom wij tekort schieten op bepaalde

punten kunnen wij evenmin zeggen. Maar het is zeker: wij zijn functioneel. Wij werken zoals wij zijn in het waarmaken van een kosmisch belang.

De gast, die wij vanavond zullen horen, is abt geweest in een boeddhistisch klooster. Hij is, naar de overlevering vertelt, drie malen achtereenvolgens geïncarneerd in dezelfde ruimte, opdat hij zijn taak t.a.v. zijn broeders en de wereld zou kunnen volbrengen. Dat zegt de legende. Hijzelf zegt: "Ik heb slechts dat volbracht, wat voor mij onvermijdelijk was." Hij zal u ongetwijfeld willen confronteren met de essentie van uw leven. Met de geestelijke ontwikkeling, zoals die werkelijk is. Niet een simare van allerlei mooie filosofieën en woorden of allerlei zeer edele en onaantastbare gevoelens. Maar gewoon een opbouwen uit wat je bent, een waarmaken van iets, dat meer is dan je bent door jezelf te zijn.

Het is deze persoonlijkheid – en geloof mij, geestelijk is het een zeer grote persoonlijkheid – die mij ertoe, gebracht heeft dit onderwerp te kiezen. Wij hebben aan het begin gesproken over de Wessac. De Wessac is eigenlijk iets dergelijks als ik u hier beschrijf. Het is het noodlot – als u het zo wilt zeggen – dat zich in kosmische termen neerschrijft, maar dat mens en geest waar moeten maken op hun manier en waarbij zij moeten uitgaan van datgene wat er is. Niet van hetgeen zij zouden wensen, niet alleen bestrijden wat zij zouden vrezen. Maar gewoon: instrument zijn van het onbekende, opdat alles waar kan worden, wat in de grote onbekende werkelijkheid bestaat, zonder dat mens en geest eraan tenonder gaan.

Vaak gaat een mens of geest ten gronde aan zichzelf. In de innerlijke bewustwording is het al te gemakkelijk om hovaardig te worden. Om te zeggen: "Ik weet het nu en een ieder heeft naar mijn woord te luisteren' en mij te gehoorzamen." Maar als je dat zegt, ben je een dwaas. Er is maar één kracht, die zegt wat waar is, wat gehoorzaamd moet worden. Als die kracht door jou spreekt met het ene woord, dan zal het volgende woord ergens anders vallen.

U kent allen misschien het begrip van een kruis correspondentie. D.w.z. dat een boodschap, die door de geest hier wordt gegeven, wordt afgemaakt op een heel andere plaats, mogelijk door een heel andere geest, een ander medium, met andere persoonlijkheden. En voeg je die beide bij elkaar, dan zie je pas wat het betekent. Wel, de hele innerlijke bewustwording van de mens doet denken aan een deelzijn van een kruis correspondentie.

Wat je zelf bent, wat je bereikt, is op zichzelf vaak onbegrijpelijk. Je weet er geen weg mee. Maar datgene wat je bent, tezamen met anderen, anderen die je misschien niet kent en niet eens in je leven ontmoeten zult, maakt de boodschap verstaanbaar. Dan zie je dat het kosmische licht zich openbaart, doordat twee bewustzijnen als de polen hebben gefunctioneerd, waartussen deze brug van licht kon ontstaan. Maar geen van beide hebben geweten, dat die niets anders was dan één stukje van een brug van licht. Het is dit niet weten, wat voor ons allen vaak neerslachtigheid tengevolge heeft.

Kijk terug op het leven wat je geleefd hebt en vraag je af: wat heb ik bereikt? Dan probeer je jezelf in te praten, dat je veel belangrijke dingen hebt gedaan en ergens van binnen zeg je: "Is dat nu alles? Is er nu werkelijk niet meer betekenis in mij dan dat, wat ik ken?" Maar dat wat u kent is niet het essentiële. Wat de kosmos is door u, wat zij werkt door u, dat is het essentiële. Niet dat beetje wat u bewust bent of doet, maar datgene wat u doorgevende wat aan kracht, wat aan weten, wat aan impulsen vanuit het onbekende door u gaat, dat is bepalend.

De vorm die u hebt, het voorstellingsvermogen van uw eigen ik en uw eigen bereiking, dat is vaak en spel van half werkelijkheid, half zelfbedrog. Maar wat u bent betekent gelijktijdig het uitgaan van uw gedachten. En dat is belangrijk.

Wie innerlijk bewust wil worden, moet niet hovaardig zijn en niet nederig zijn. Hij, die hovaardig is, vergeet zijn afhankelijkheid. Hij die nederig is, heeft vaak de moed niet te aanvaarden wat hem gegeven wordt. Maar je moet aanvaarden wat je bent en de kracht aanvaarden waardoor je bent. Je moet deel uitmaken van een onbegrijpelijk geheel van de menselijke wereld, alleen maar omdat die onbekende kosmische kracht zich uitdrukt.

Er zullen leermeesters komen in de komende dagen, de komende jaren. Leermeesters, die u zullen vertellen over een Wereldleraar. Over een kosmisch gebeuren, En ze zullen weten, dat ze niets anders zijn dan stemmen van een wezen, dat ze niet eens beseffen. Ze zullen zich vaak afvragen: "Weet ik nu werkelijk wat ik zeg? En is dat nu werkelijk zo?" Maar ze zullen het zeggen. En hun betekenis ligt in hetgeen zij zeggen. Zij hebben zelfvertrouwen genoeg om wat

in hen leeft tot uiting te brengen. Daardoor kunnen zij een licht uitdragen, waarvan ze de betekenis misschien zelf niet eens begrijpen.

Ons aller bewustwording, innerlijke bewustwording is een groeien naar eenheid en het kosmische doel, dat door ons werkt. De bedoeling van het onbekende, die wij waarmaken, is de zin van ons bestaan. Maar het betekent gelijktijdig het bewustworden van hetgeen wij zijn en vooral datgene, waartoe wij behoren. Wij kunnen sferen en tijd overbruggen in deze erkenning van eenheid. Dan zijn wij geestelijk bewust. Dan is ons het proces voltooid. Maar denk niet, dat wij daardoor plotseling meer kunnen zijn. We zullen blijven wat wij waren, leven wat wij geleefd hebben, maar wij zullen weten waarom. En dat is de belangrijkste bereiking, die mens en geest voor zich kunnen waarmaken.

Wanneer de gastspreker zich aankondigt, zullen wij hem wel moeten begeleiden, maar gezien zijn grote inhoud geloof ik niet, dat het noodzakelijk is, dat een tussenfase wordt ingeschakeld. Ik dank u voor uw aandacht en ik hoop zo een deel van mijn functie te hebben uitgeoefend.

MOGE UW PAD RECHT ZIJN (gastspreker)

Een mens gaat langs het pad dat voeren moet naar de bevrijding, naar de waarheid. Hoe wij dat pad gaan is niet zo belangrijk. Belangrijk is dat wij geen omwegen maken. Wij gaan al te vaak paden, waarvan wij weten, dat ze voor ons onjuist zijn.

Er is een leven. Het gaat door de elementen, het wikkelt in een spiraal door de werelden en wij weten, dat dit leven niet het juiste is. Want het leven zelf is het grote rad van de oneindigheid. Altijd weer zoeken wij naar de vreugde. Altijd weer zoeken wij naar het wonder. Maar het wonder is, dat wij bestaan en de vreugde is, dat wij weten juist te bestaan. In de mens ligt het pad verankerd. Zeg niet: "Ik weet niet wat mijn weg is." Want ieder weet wat goed is en wat juist is. En ieder weet waar hij een verkeerde weg inslaat. De kunst van het leven is verkeerde wegen te vermijden. Wij werken in het bestaan zonder te weten, wat dit bestaan is.

Je gaat langs de weg en je spreekt met een bedelaar. Maar de bedelaar kan wijzer zijn dan jij. En dat weet je niet. Maar wanneer je zegt tegen de bedelaar wat in je is als het goede, dan zal de bedelaar wijs of niet wijs, ervaren de juistheid van je pad en de vreugde van het ware pad.

Vele tienduizenden boeken zijn volgeschreven omdat men het woord wilde weergeven van de zeer verlichte. En tienduizenden boeken tezamen bevatten minder waarheid, dan één ogenblik van de vreugde langs het juiste pad te gaan. Dat is het besef dat nodig is. Altijd weer proberen wij gestalte te geven aan de dingen. Zien wij voor ons taken weggelegd.

Ikzelf, driewerf oude dwaas, keerde terug en keerde terug voor een taak, die minder was dan één zijden draad in een weefsel. Ook u denkt aan een taak; de taak is het juiste pad. Het rechte pad. De taak is gewoon steeds te weten: wat ik doe is goed. Meer niet.

Mijn broeders hebben mij gezegd: "Vererenswaardige." Gisteren dacht ik: "Dit is goed." Vandaag denk ik: "Het is niet goed." Toen heb ik gezegd: "Heb je dan gisteren gedaan, waarvan je nu denkt dat het niet goed is?" De broeder zei: "Neen." Ik heb hem een dwaas genoemd. Want wat vandaag het goede is en het juiste pad, kan morgen niet goed zijn. Want het pad is recht. Het pad is recht en geen ogenblik keert het terug. De waarde van vandaag is niet de waarde van morgen. De kracht van vandaag is niet de kracht van morgen.

En wie zijn wij, dat wij zullen bepalen, wat morgen goed is en wat gisteren onjuist was? Wij weten in onszelf: wat ik nu doe is goed of niet goed. En zo ik het goede doe, ga ik het rechte pad. Het pad is licht. Zeg niet dat het zwaar is het goede pad te gaan. Want als je weet: ik heb gedaan wat juist is en ik zal doen wat juist is, dan kun je tevreden zijn met je leven. Dan kun je tevreden zijn met de wereld. Dan vrees je geen vijanden en demonen. Dan meen je niet recht te hebben op glorie of heerlijkheid en lichtende gezellen langs je pad.

Toen men mij verzocht tot u te spreken heb ik gezegd: "Ik weet niet of ik spreken kan." Nu echter is het goed, dat ik spreek en dat is bepalend. Men heeft mij gezegd: "Spreek over al wat in de mens leeft." Maar dat is niet goed te spreken over al wat in de mens leeft. Want het

innerlijk van de mens lijkt soms op een edelsteen, die gevallen is in een slangenkuil. En waarom zouden wij worstelen door een zee van gif om die ene straal van licht te vinden, die een mens in zich draagt? Het is beter te weten, dat er licht is. Wanneer ik een kostbare steen wil stelen, dan ben ik bereid om door een tuin van gif te gaan. Maar waarom zou ik stelen wat er aan licht in de mens is? Waarom zoudt u stelen wat licht in een mens is? Want licht kun je niet vangen. Licht is.

Een wijze werd eens gevraagd te laten zien wat licht is. Hij nam een schaar, althans een tweetal geslepen messen. Hij liet een lichtstraal vallen door een afgedekt stuk venster en zei toen tegen de anderen: "Ik zal u licht geven, maar knip mij dan eerst een stukje van die lichtstraal af." Mensen, die licht willen stelen, die licht willen hebben wat ze niet zijn, proberen een stukje van een lichtstraal af te snijden. Bestaat er een nuttelozere bezigheid dan deze? Beter is het het licht te zien. Beter is het het licht te beleven. En nog beter is het om uit jezelf het licht te doen stralen. Dat is de werkelijkheid van het bestaan.

De geest van een mens leeft op de grens van het onmogelijke De geest van een mens loopt hard zonder benen. De geest van een mens hoort alles zonder oren. Een geest van een mens kan spreken tot tienduizenden en heeft geen stem. Maar zo de geest is van de mens, zo is de mens,

Wie zijn wij, dat wij aan menselijke normen verbinden wat in ons leeft? Ik heb het gedaan en daarom weet ik dat het dwaas is. Wij kunnen alleen leven wat in ons is, maar wij moeten méér doen dan dat alleen. Wij moeten licht zijn en daarom mogen wij het duister niet aanvaarden. Wij moeten licht geven en daarom moeten wij zorgen, dat niets staat in een schaduw, die wij zelf werpen.

Je weet wat je moet doen. En u weet het. U weet wat het juiste pad is. Geef dan dat licht door en laten de boeken versmoren in hun stoffige, halfduistere ruimten. U leeft en uw leven is licht wanneer u zelf niet het duister zoekt. Zoek dan het licht en laat het licht in en door u leven. Het leven is zo eenvoudig.

Een klooster, zoals ik een tijdje heb mogen leiden, is een vreemde plaats in de ogen van de mens die in het westen woont. Het is een school, de kinderen komen, treden in, worden geschoren. Ze leren lezen, ze leren schrijven. Ze leren gewijde spreuken te zeggen, die ze zelf niet begrijpen. En boven dit alles is er de regelmaat, de zang van woorden, die gelezen worden en de flauwe geur, waarmee men hen die bereikt hebben, eer bewijst door ze te erkennen.

Zo'n klooster is een wereld op zichzelf. Er zijn geen heiligen. Alles wat een mens kent, waar dan ook op de wereld, vind je terug in zo'n klein klooster. Er zijn de dieven, de zwendelaars, de goedgelovigen, de verlichten, de sensuelen, ze zijn er allen. Maar het klooster zingt verder en in het klooster is er steeds weer iets van licht. Soms debatteren de monniken en als monniken debatteren proberen ze eerlijk gezegd, elkaar met woorden te verslaan.

Maar het wonderlijke is, dat ze zelf niet beseffen, welke juwelen van wijsheid soms van hun tong druipen en in het stof begraven worden, dat hun wederkerige dwang te overwinnen opwerpt. Ik heb vaak gezegd tegen hen, die debatteerden, dat ze dwaas waren. Want ze vochten met stellingen, niet met waarheid.

U hebt waarheid. Waarheid vergt geen debat. Waarheid verdraagt geen debat. Waarheid is in jezelf. Wanneer je waarheid hebt, dan zul je soms zonder te weten waarom, waarheid spreken. De juwelen van licht, gekristalliseerd in een paar woorden en dan weet je opeens alleen maar: dit is goed. Is dat niet het beste leid snoer voor elk leven? Pelgrims trekken de wereld rond van gewijde plaats tot gewijde plaats en worden dwazer naarmate ze langer reizen, maar mensen leven wat goed is en al blijven ze op één plaats, ze zijn een licht, dat een ieder een richting geeft.

Ook u hebt licht in u. Ook u hebt betekenis. Ook in u ligt het rechte en ware pad. Ook u kunt delen in gedachten, die verder gaan dan woorden. Ook u kunt meer uitstralen dan een woord of een gebaar kan zeggen. Want niemand is wijzer dan een ander. Alleen laten sommigen de wijsheid spreken en anderen bedelven haar onder dwaasheid.

Het rechte pad is het juiste pad. Het ware pad ligt in u. Er is niets wat niet mogelijk is, als je dit pad leeft. Maar zeg dan niet: "Ik zal doen." Maar zeg: "Ik ben niets. De kracht is alles." Dat is de waarheid van een pad dat licht is. Je hebt geen verantwoordelijkheid, wanneer je doet

wat je voelt dat goed is. Je hebt aansprakelijkheid, wanneer je doet wat je voelt dat verkeerd is.' Je hebt honger wanneer je tekort schiet. Je bent innerlijk verzadigd, wanneer je beantwoordt aan de waarheid die in je leeft.

Het pad is niet zwaar. Uw dromen zijn zwaar. Maar waarom zoudt ge dromen, als de werkelijkheid voortdurend in u leeft, in u voortdurend pulseert en naar buiten wil treden? Weest bewust van wat in u is. Juistheid voorkomt alle strijd. Niet de lichamelijke strijd. Maar zij, die uw lichaam slaan, kunnen uw ziel niet treffen. Maar wanneer uw ziel getroffen wordt, zal uw lichaam lijden. Dat is misschien het geheim.

Zelfs toen de verlichte zelve zocht naar de waarheid die in hem leefde – zo zegt de legende – kwam de duistere om hem te verleiden. Om hem te bedreigen. Maar hij werd teruggewezen, want de verlichte diende slechts het goede pad, dat in hem was en daarmee was hij onaantastbaar. U bent onaantastbaar, wanneer u het goede in uzelf laat spreken. U bent machtig, wanneer u geen macht zoekt, maar de krachten van licht in u laat uitgaan in uw wereld. Want dan zal het goede waar worden.

U meent niet geroepen te zijn misschien, maar ik zeg u: "In u is een stem die roept." Ze zegt niet: "Wordt dit of dat." Niemand wordt geroepen om monnik of non te worden. Niemand wordt geroepen tot de studie van de boeken of de dienst aan de armen. Dat is een vorm, die ge zelf vinden moet. Maar het licht dat uitgaat roept u en zegt: "Open de poorten van uw wezen, opdat het licht van de waarheid door u uitgaat op de wereld."

Waar ge ook leeft, wat ge ook zijt, welke wereld van de geest of welke angstwereld, die ge hel noemt, ge betreden zult, wanneer ge zoekt naar het juiste in uzelf, zal het licht uitgaan. Dan zal waar worden wat noodzakelijk is. Want de kosmos is het lied van de Schepper, waarop toon na toon volgt tot onnavolgbare schoonheid. En hij, die in zich het rechte en juiste pad gaat, hij maakt de klanken waar en zingt het lied van de Schepper. Laat ons zingen in onszelf, opdat wij trillen met de goedheid, die ligt in het zijnde-niet-zijn. Die ligt in de bron, waarvan alle dingen uitgaan.

Zeg niet: "Ik zal morgen leven. Ik zal opnieuw geboren worden." Zeg alleen: "Ik doe het goede zoals ik het besef, altijd." En daarmee is elke vorm van verschijning overbodig geworden en is waar de vreugde van het niet-zelf-zijn, waarin men deel heeft aan het ware Zijn, dat geen grenzen kent.

Ik heb tot u gesproken zoals ik wel sprak tot broeders en leerlingen rond mij. Ik ga weer mijn weg. Ik voel, dat dat het goede is.

Moge uw pad recht zijn en sterk het licht, dat uw schreden voert naar de ware vreugde van het bestaan.